

Arrest

nr. 93 936 van 19 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 september 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HARDY, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 januari 2011 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 9 december 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 september 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 6 september 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A. S. O.

geboren te Ibatéfin Ipokia , op (in) (...)1975

en van nationaliteit te zijn: Nigeria

die een asielaanvraag heeft ingediend op 05/09/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 20 januari 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 18 februari 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 9 december 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 5 september 2012 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een attest van een persoon naar voren brengt waarin het werk van de betrokkene voor zijn kerk in Nigeria wordt uiteengezet waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene de geboorteaktes van zijn kinderen naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze geboorteaktes reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij vernomen heeft dat hij nog steeds wordt gezocht waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit kennelijk vernam via een kennis, dat informatie van een kennis geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat deze verklaringen terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker een kennelijke appreciatiefout en machtsoverschrijding aan, schending van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van de formele en materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Overwegende dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, bepalen dat administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Dat « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RVV, 25 avril 2002, n° 105.385).

Overwegende dat het art. 51/8 van de wet van 15 december 1980 bepaalt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangewezen overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat

er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.";

Overwegende dat het vaste rechtspraak is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken er zich toe beperkt te onderzoeken of er effectief "nieuwe elementen" in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 zijn aangebracht wanneer er een beslissing van weigering van inoverwegingname van de vluchtelingenverklaring wordt genomen;

Dat Uw Raad gesteld heeft dat:

« Cette disposition attribue à la partie défenderesse un pouvoir d'appréciation relatif à l'examen du caractère nouveau des éléments invoqués à l'appui de la nouvelle demande d'asile. Il lui appartient de déterminer si les éléments présentés comme étant nouveaux ont trait à des faits ou à des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure d'asile précédente ou apportent une preuve nouvelle de faits ou de situations antérieurs et de vérifier si l'étranger n'était pas en mesure de fournir ces éléments à l'appui de sa demande d'asile précédente (Dans le même sens : C.E., arrêts n° 127 614 du 30 janvier 2004 ; C.C.E., arrêt n° 51.602 du 25 novembre 2010).

Deux conditions se dégagent dès lors du texte légal : la première, relative à l'introduction d'une précédente demande d'asile et la seconde, relative à l'absence d'éléments nouveaux ». (arrêt n° 82 200 du 31 mai 2012)

Dat op 22 december 1995, de Raad van State de schorsing heeft uitgesproken volgend op een verzoekschrift ingediend door een Angolese onderdaan die, hoewel hij niet was teruggekeerd naar zijn land, een nieuw element had aangehaald ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag, met name een brief uitgaan van een verantwoordelijke van de FNLA (Front National de Libération de l'Angola) in België en deze brief was van een later tijdstip ten aanzien van de eerste asielaanvraag en moest daarom als een nieuw element worden beschouwd (C.E., 57.257, 22 december 1995) ;

Dat in een ander dossier de Raad van State zich heeft uitgesproken over de gegrondheid van een beslissing van weigering van in overwegingname ter kennis gegeven aan een Indische onderdaan terwijl deze bij zijn nieuwe asielaanvraag twee attesten had voorgelegd die de feiten aangehaald in het kader van de eerste asielaanvraag bevestigden (C.E., 57.384, 5 januari 1996) ;

Toepassing in casu

De tegenpartij heeft ten onrechte de nieuwe elementen aangehaald door de eiser buiten beschouwing gelaten en heeft deze niet beschouwd als nieuwe gegevens in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zodat zij zich heeft schuldig gemaakt van een kennelijke appreciatiefout, machtsoverschrijding en een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, in strijd met de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 ;

De bestreden beslissing stelt dat de neergelegde documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.

Verzoeker wist niet dat zijn afkomst uit Jos in twijfel zou getrokken worden. Hij had al photos van hem in de kerk neergelegd. Nadat hij de beslissing kreeg en verstond, heeft hij zijn best gedaan om met kennissen in Nigeria in contact te raken.

Een vriend van hem heeft de nodige documenten verzameld, en heeft die naar hem opgestuurd. Dat heeft hij op 13 augustus 2012 gedaan, door UPS. Verzoeker heeft die een tijdje later ontvangen en heeft onmiddellijk, op 5 september, een nieuwe asielaanvraag ingediend.

Hij had die documenten vroeger niet kunnen neerleggen, dat is een kennelijke appreciatiefout.

Er wordt in de beslissing ook gesteld dat « een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd versuurd zonder aanduiding wat werd verstuurd ».

In dit geval is de enveloppe ook een bewijs dat hij (tenminste) een kennis heeft die zich in Jos bevindt, aangezien die uit Jos afgezonden werd. Dat wordt niet in rekening gehouden in de beslissing, die bijgevolg een gebrekkige motivering heeft.

Het zou bovendien onmogelijk zijn voor de verzoeker om te bewijzen dat de neergelegde documenten wel in die enveloppe zich bevonden. Nochtans zijn er aanduidingen op de enveloppe die deze bewering staven: « Description of goods : DOCS », « Total weight: 1/2 kg ». Daar bovenop zijn de verklaringen van de verzoeker coherente en hoogst aannemelijk:

De beslissing louter verwijst naar algemene beschouwingen en belangrijke elementen worden niet in overweging genomen. De motivering is bijgevolg niet passend.

De bestreden beslissing vertoont dus een kennelijk gebrek aan materiële motivering, in strijd met de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 en zich bezondigt aan machtsoverschrijding; Gelet op de ernst van het middel en nu er een kennelijke appreciatiefout en een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond door dat de tegenpartij ten onrechte de nieuwe gegevens aangebracht door de eiser buiten beschouwing heeft gelaten, behoort het tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingen betwistingen om de schorsing te bevelen van de bestreden beslissing;"

2.2 De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoeker stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Het eerste lid van voormeld artikel luidt als volgt:

"De Minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister/staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag drie geboorteaktes heeft neergelegd, een attest van de 'Celestial Church of Christ' dat stelt dat verzoeker in de betrokken kerk als profeet diende en een UPS-enveloppe van 13 augustus 2012.

Verzoeker meent dat deze stukken ten onrechte niet als 'nieuwe elementen' worden beschouwd.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat verweerder voor elk van de door verzoeker aangehaalde documenten is nagegaan of deze nieuw zijn ten opzichte van verzoekers eerste asielaanvraag.

Verzoeker wijst erop dat de enveloppe pas werd opgestuurd op 13 augustus 2012 en dat hij de stukken pas na de laatste fase van de eerste asielprocedure heeft ontvangen.

De elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht, kunnen weliswaar 'nieuw' zijn in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht aan verweerder, maar er wordt niet aannemelijk gemaakt dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag. De bewijslast ligt ter zake nochtans bij verzoeker. Het feit dat een vreemdeling bepaalde gegevens niet kon aanbrengen of vermelden in een eerste asielaanvraag omdat hij er pas later kennis van kreeg, volstaat niet om deze gegevens als nieuw te beschouwen (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

Voor wat de geboorteakten van zijn kinderen, geboren op respectievelijk 1 januari 2010, 2 juni 2008 en 11 februari 2006 betreft, merkt de Raad op dat de eerste asielaanvraag is afgesloten bij beslissing van de commissaris-generaal op 9 december 2011. De geboorteakten dateren bijgevolg van voor de laatste fase in de eerste asielprocedure waarin verzoeker de geboorteakten had kunnen aanbrengen. Door louter voor te houden dat "*hij zijn best (heeft) gedaan om met kennissen in Nigeria in contact te raken*" en dat "*een vriend van hem (...) de nodige documenten (heeft) verzameld*" en naar hem opgestuurd op 13 augustus 2012, toont verzoeker niet aan dat de geboorteakten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van de eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, 143.020). Het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker de geboorteakten van zijn kinderen reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, is bijgevolg niet onjuist noch kennelijk onredelijk.

Voor wat het attest, zonder datum, van de 'Celestial Church of Christ' betreft, toont verzoeker niet aan dat hij dit attest niet reeds eerder kon neerleggen. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat het motief in de bestreden beslissing dat hij dit attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, kennelijk onredelijk is. Door louter voor te houden dat hem het attest pas op 13 augustus 2012 is opgestuurd, toont verzoeker niet aan dat de akte betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van de eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

Waar verzoeker betoogt dat hij 'niet wist dat zijn afkomst uit Jos in twijfel zou worden getrokken' en hij zijn best deed om met kennissen in Nigeria in contact te raken, merkt de Raad op dat de mogelijkheid tot het indienen van een nieuwe asielaanvraag niet tot doel heeft om onwaarheden en ongeloofwaardige verklaringen afgelegd tijdens de vorige asielaanvraag, te vergoelijken.

Verzoeker betoogt dat de enveloppe ook een bewijs is dat hij een kennis heeft die zich in Jos bevindt. Hij meent dat het onmogelijk is om te bewijzen dat de documenten zich wel degelijk in de enveloppe bevonden. Bovendien meent hij dat zijn verklaringen coherent en hoogst aannemelijk zijn.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de enveloppe, waarmee hij de geboorteakten van zijn kinderen en het attest van de kerk zou hebben ontvangen, gemotiveerd *“dat deze envelop enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd”*. Verweerder stelt aldus dat het voorleggen van een enveloppe van 13 augustus 2012 op zich niet volstaat om aan te tonen dat hij de geboorteakten en het attest van de kerk pas sinds 13 augustus 2012 in zijn bezit had en niet eerder kon voorleggen. Verzoeker brengt hiertegen niets meer in dan te herhalen dat de briefomslag erop wijst dat de stukken hem werden verstuurd op 13 augustus 2012. Dit houdt nog evenwel geen aannemelijke verklaring in waarom hij deze stukken niet vroeger had kunnen opvragen teneinde ze in de eerste asielpprocedure te kunnen aanbrengen. Blijkbaar, pas nadat over de eerste asielaanvraag door de commissaris-generaal een voor verzoeker negatieve beslissing werd genomen en waartegen hij geen beroep heeft ingediend, is verzoeker bij een tweede asielaanvraag komen aandragen met stukken waarvan niet blijkt dat deze dateren van na de beslissing van de commissaris-generaal.

Waar verzoeker betoogt dat de enveloppe ook een bewijs is van het feit dat hij een kennis heeft in Jos, merkt de Raad op dat stukken die ertoe strekken de bij een eerdere asielaanvraag ingeroepen feiten en situaties te staven of om de weigeringsmotieven van een eerdere beslissing te weerleggen niet kunnen worden beschouwd als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet (RvS 21 oktober 2008, nr. 187 209). In de beslissing van de commissaris-generaal van 9 december 2011 met betrekking tot zijn eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat verzoeker zijn vermeend verblijf van 2004 tot 2010 in Jos niet aannemelijk heeft gemaakt. Door thans te wijzen op de enveloppe verstuurd door een kennis van hem die zich in Jos bevindt, erkent verzoeker aldus dat dit gegeven geen betrekking heeft op feiten of situatie die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerste asielvraag. De argumenten met betrekking tot de enveloppe strekken er enkel toe de bij de eerste asielaanvraag ingeroepen feiten en situaties te staven en/of de weigeringsmotieven van deze eerste asielaanvraag te weerleggen.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt hangt nauw samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Verweerder oordeelt op kennelijk redelijke wijze dat de verklaringen van verzoeker die terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten niet als ‘nieuwe elementen’ kunnen worden beschouwd, te meer nu aan deze asielmotieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Met het argument dat uit de enveloppe blijkt dat verzoeker minstens één kennis in Jos heeft, weerlegt verzoeker de motieven in de bestreden beslissing niet.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er *in casu* elementen zijn die nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en waarmee verweerder geen rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De schending van de motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN